

[Hanne Reintoft.]

andre ud, tværtimod, for dette virkelig store arbejde med at gøre dem selvhjulpne kan ikke klares i gamle, forældede bygninger. De har brug for det, og nogle af dem kan gøres selvhjulpne, hvis vi ellers vil ofre den ekspertise og de faciliteter, der hører til.

Vi synes ikke, de skal ligge som hospitalsklientel, men vi synes virkelig, at vi skulle have så mange ressourcer i dette samfund, at vi kunne bygge til dem og ansætte de mennesker, der skal til, og så kan vi diskutere andre forsorgsformer for det andet klientel, det, der klarer sig bedre.

Lad mig dér understrege, at vi ønsker mange tilbud i åndssvageforsorgen: aflastningshjem, børnehaver, skoler, værksteder, små institutioner ikke mindst for de klienter, der kan gå ud og klare sig i normalmiljøet om dagen. Vi ønsker gode behandlingsinstitutioner for dem, der trænger, og netop for Københavnsområdet, hvor $\frac{1}{3}$ af befolkningen bor, findes der ingen sådan behandlingsinstitution.

Se på forældrenes reaktion, Evnsvages Vel. De ved godt, hvad det vil sige — det er jo også grunden til, at Næstved ikke er fyldt — at der pludselig bliver en lang rejse ned for at besøge deres pårørende. Det betyder noget for folk, at det er noget, man kan gøre efter endt arbejdstid, er noget, man kan gøre om aftenen, og ikke noget med en weekendudflugt på weekender, hvor man ikke har for meget tid i forvejen.

Se på Åndssvageforsorgens Personaleforbund, der dog også har forstand på problemerne: de bakker det ganske klart op.

Må jeg så slutte med at sige, at vi meget gerne vil have en debat om hele integrationsproblemet, om hele det differentierede behandlingstilbud, men det fremgår ganske klart, at udskydes Irlandsvej nu — det er realiteterne og ikke bare ord herinde fra denne talerstol — så er der en stor gruppe åndssvage, der bliver på Ebberødgård i hvert tilfælde i flere år. Jeg har ikke hørt nogen, der ikke tog afstand fra forholdene på Ebberødgård. De, der vælger den anden løsning, må vide og bære ansvaret for, at en gruppe mennesker, der trænger til meget stor hjælp og høj ekspertise, fortsat skal leve under de vilkår; vi andre kan ikke bære det for dem.

Erhard Jakobsen (CD):

Jeg sporede i ministerens stemmeføring en mild bitterhed, og jeg må sige, jeg forstår den faktisk ganske udmærket. Det er mig fuldstændig ubegribeligt, hvordan man kan finde på at blande kolonihaveproblemet sammen med det her; det forstår jeg altså ikke et muk af.

Københavns kommune må vel bestemme, hvor man vil bevare kolonihaver, og hvor man ikke vil have kolonihaver længere. Hvornår er dette ting begyndt at blande sig i kommunernes ret til at disponere over arealer, de har? Jeg husker tydeligt kolonihaveproblemet fra min egen kommune, og vi var nødt til at være hårde i nogle tilfælde og fjerne kolonihaver for at skaffe boliger, fjerne kolonihaver, der fortrinsvis blev benyttet af Københavns kommunes borgere, for at skaffe boliger til vore egne opvoksede borgere. Det var en hård beslutning at tage, men vi måtte tage den. I andre situationer valgte vi at lade kolonihaverne blive liggende, fordi vi tillagde dem overordentlig stor betydning, men vi vil da meget nødig fra noget ministerium eller noget folketing have dikteret, hvad kommunen skal gøre i sådan en situation. Jeg går ud fra, at Københavns kommunes lovlige myndigheder i denne situation har godkendt den disposition, der er tale om, og så kan jeg ikke se, vi har grund til at blande os i den diskussion. Men der er jo en tendens til, at vi herinde skal styre Københavns kommune; det ser man i flere forskellige sager.

Må jeg så sige, at tidsfaktoren — her slutter jeg op bag det, som fru Hanne Reintoft lige har sagt — må spille en helt dominerende rolle. Det er rigtigt, hvad fru Hanne Reintoft sagde, at man påtager sig et enormt ansvar, hvis man lægger noget stille i et år, for så skal der først eksperimenteres, og så skal der først undersøges; der ligger jo ikke færdige planer til straks at begynde at gøre sådan og sådan. Tidsfaktoren spiller efter mine begreber så stor en rolle, at der skal en helt ekstraordinært tung argumentation til for at feje den til side, og det kan jeg altså slet ikke se der foreligger.

Jeg vil også sætte spørgsmålstegn ved det med de små institutioner. Hvor små? Jeg vil advare imod, at vi nu også på dette område som efterhånden på alle områder skal